

Sygn. akt I UK 250/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania A.B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 maja 2020 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt V Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 29 listopada 2018 r. oddalił apelację skarżącej A.B. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z 10 lipca 2018 r., który oddalił jej odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z 30 listopada 2017 r., odmawiającej przyznania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Podstawą negatywnego rozstrzygnięcia było ustalenie Sądu o braku dalszej niezdolności do pracy, uzasadniającej przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego po okresie zasiłku chorobowego. Ustalenie to oparte było na opiniach biegłych i potwierdzało wcześniejsze rozpoznania i orzeczenia lekarza orzecznika oraz komisji lekarskiej.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie: 1) przepisów postępowania – art. 278 § 1 k.p.c. i art. 285 § 1 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c., art. 236 k.p.c. i

art. 382 k.p.c. w następstwie którego doszło do braku wyczerpujących ustaleń poprzez przyjęcie, że ubezpieczona odzyskała zdolność do pracy zarobkowej w oparciu o sporządzoną w toku postępowania łączną opinię biegłych sądowych lekarzy z zakresu neurologii i chirurgii ogólnej, która to opinia okazała się niekompletna i nie zasługiwała w pełni na wiarygodność, jak też wymagała uzupełnienia o opinie biegłych z zakresu neurochirurgii i ortopedii oraz o opinie kontrolną neurologa; 2) prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 18 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa wskutek uznania, że wnioskodawczyni nie spełnia zasadniczej przesłanki uprawniającej do świadczenia rehabilitacyjnego, a mianowicie jest osobą nadal niezdolną do pracy a świadczenie rehabilitacyjne pozwoli jej ową zdolność do pracy dotychczasowej odzyskać, w sytuacji gdy stan faktyczny sprawy nie został w pełni wyjaśniony.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych nie została zrealizowana zarówno funkcja kontrolna jak i rozpoznawcza tego Sądu, bowiem Sąd Okręgowy wadliwie rozważył zebrany materiał dowodowy w aspekcie zdolności do pracy ubezpieczonej, przez co uchybienie to wykluczyło prawidłowe ustalenie podstawy faktycznej oraz samodzielną jego ocenę z punktu widzenia prawa materialnego i w konsekwencji wywarło istotny wpływ na wynik sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Przyjmuje błędne założenie, że podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) składają się na podstawę przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (*„Wskazując na powyższe...”*). Nie jest to prawidłowe, gdyż podstawy kasacyjne stanowią odrębny element skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że nie zastępują ani nie uzupełniają

podstawy przedsądu. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., która jako jedyna podstawa przedsądu ma na uwadze indywidulany interes skarżącego w przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. O ile zasadne podstawy kasacyjne (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej (art. 398¹⁴ k.p.c. *a contrario*), to w przypadku podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma dopiero aż oczywista zasadność skargi, czyli samodzielne (odrębne od podstaw kasacyjnych) wskazanie i wykazanie we wniosku naruszenia przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok, jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Brak jest takich zarzutów we wniosku o przyjęcie skargi.

Nie jest konieczne wzywanie do uzupełnienia wniosku w tym zakresie, gdyż nie można stwierdzić braku wniosku (art. 398⁶ § 1 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c. i art. 398⁶ § 3 k.p.c.). Jeśli w skardze kasacyjnej zawarto wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oraz przedstawiono "jakikolwiek" uzasadnienie takiego wniosku, to skargi nie można traktować jako niespełniającej wymagań formalnych – art. 398⁴ § 2 k.p.c. oraz art. 398⁶ § 3 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2016 r., III UZ 6/16, z 21 lutego 2019 r., I PK 154/18, z 14 listopada 2019 r., I UK 410/18).

Nawet gdyby próbować odstąpić od tego reżimu, to wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zarzuca naruszenia przepisów postępowania. Wiążą zatem ustalenia i ocena, że skarżąca była zdolna do pracy (art. 398¹³ § 2 k.p.c. na odpowiednie zastosowanie na etapie przedsądu). Granicę ustaleń stanu faktycznego stanowi dwuinstancyjne postępowanie przed sądem powszechnym (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ponadto nie każde naruszenie przepisów postępowania ma wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Taką miarą ocenia się procesową podstawę kasacyjną, zatem tym bardziej jest aktualna w odniesieniu do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W odniesieniu do tej szczególnej podstawy przedsądu znaczenie miałoby zatem nie zwykłe, lecz oczywiste naruszenie przepisów postępowania. Sąd powszechny oparł się na opiniach biegłych i mógł uznać, że sporne okoliczności sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione dla zastosowania prawa materialnego. Zarzut o konieczności

uzupełnienia materiału dowodowego nie jest oczywiście zasadny, bo skarżąca nie zarzuca naruszenia art. 217 § 3 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).